

DE GEBOORTE VAN RESPONS

We gaan terug naar 1983. Sjef, Jeanette en Wim hadden alle drie hun huisartsenopleiding gedaan.

Het waren andere tijden dan nu. Er was een groot overschot aan jonge huisartsen en bij elke vacature waren er vele kandidaten. Vele huisartsen besloten om uit te wijken naar andere delen van de zorg.

Wij drieën staken de koppen bij elkaar en besloten om de mogelijk heden tot een vrije vestiging te verkennen.

Hiertoe schreef eenieder een eigen versie van een mission statement en de wijze waarop wij wilden samenwerken. Dit ging gepaard met lange gesprekken en gelukkig ook vaak het nodige plezier.

Intussen begonnen we Nederland in kaart te brengen voor een mogelijke vestigingsplaats. Hoeveel huisartsen waren er in een plaats, hoe oud, hoeveel patiënten gemiddeld per huisarts, leeftijdsopbouw etc. Vaak gingen we ook kijken hoe het daar was, eventjes een biertje in de kroeg en eens horen wat de waard daar te zeggen had.

In Bodegraven zijn we op bezoek geweest bij een groep, die zich de stichting Synthese noemden. Omdat de naam ons prikkelde tot het vinden van naam kwam de naam Respons bovendrijven. Sedertdien waren wij die lui van Respons.

Er waren in huisartsenland in die tijd forse ontwikkelingen rond het vestigingsbeleid. Er was een AMVB opgesteld, waarin er nadere regels zouden komen omtrent vestigingen, het oprichten van regionale vestigingscie's en het verbieden van vrije vestigingen. Dit zette druk op de ketel en alles wikkende en wegende viel de keuze op Hengelo (O).

Hengelo had nogal wat oudere huisartsen, grote praktijken en plannen tot nieuwbouw, naast de al bestaande nieuwbouw. De wijk Slangenbeek zou al snel gebouwd gaan worden.

Wij hebben netjes de Hengelose Huisartsen Vereniging HHV op de hoogte gesteld van onze plannen tot vrije vestiging en daarbij uitgelegd dat we de eerste maand geen tijd hadden voor een gesprek i.v.m. een reis naar Amerika.

Dat viel niet in goede aarde.....zozegd. Na onze terugkeer kwam het tot een gesprek, waarbij wij op het verdachten bankje zaten en het voltallige Hengelose huisartsenbestand ons aan de tand ging voelen.

Goed voorbereid als wij waren en natuurlijk ook door de flux de bouche van Sjef konden we ons goed handhaven en maakten wij duidelijk dat er geen juridische maatregelen mogelijk waren tegen een vrije vestiging.

Wij konden dus van start. Een pand zoeken, geld zien te krijgen, vestigen en daarna proberen in de picture te komen van de bevolking. Eerst gingen we op zoek naar geld. Dat werd een lange tocht, de meeste banken waren huiverig om een vrije vestiging te financieren. Ze vonden het allemaal wel een goed idee, maar niet van hun centen.

Gelukkig kwamen we in aanraking met de heer Peters van de ABN, die wel brood in ons verhaal zag en zelfs heel optimistisch was. Hij had wel een zwak voor het avontuurlijke en hij was bereid om de aankoop van een pand te financieren.

We hadden in de Willem van Otterloostraat een pand gevonden na het bezoek aan vele panden en vele plannen tot verbouwen. De W.v.Otterloostraat behoefde niet veel verbouwing, de garage werd

wachtruimte en een eetgedeelte van de woonkamer werd onze eerste spreekkamer. Alles wat we nodig hadden kon erin en wij konden in het overige gedeelte met zijn drieën. Enfin, na een verbouwing en nieuwe kleurtjes, vloeren etc, was het pand klaar.

Op 23 januari 1984 zijn we gestart, na eerst nog een daverend feest te hebben gegeven. Na dit feest moesten we de woonkamer opnieuw schilderen.

We woonden met zijn drieën in het pand, Frankje volgde nog haar opleiding in het Radboudziekenhuis.

Jeanette werkte gewoon door bij het GAK en bracht geld binnen en Sjef en Wim probeerden patiënten te krijgen en aandacht te trekken.

Op de maandag na onze opening lag er sneeuw, we hebben een sneeuwpop gemaakt en deze voor de deur van de wachtkamer gezet. Sjef heeft toen Tubantia gebeld en er kwam een mooi artikel met foto: "Sneeuwpop' eerste patiënt van Respons". Dit leidde tot landelijke aandacht want wij kregen zelfs een interview met het toenmalige weekblad De Tijd.

Het feit dat drie huisartsen zich tegelijk vrij vestigden was landelijk nieuws.

Het wachten op de patiënten begon.

Intussen klusten we wat, kochten een videorecorder en een prima televisie. Sjef had al een uitstekende geluidsinstallatie en beschikte over veel muziek, zodat we dagelijks een reis door het muzikale universum konden maken. Het wachten was spannend, maar we maakten het zo aangenaam mogelijk.

Op een mooie dag werd er 's avonds plotseling gebeld over een kindje met valse kroep. Wij waren zo zenuwachtig dat we bijna niet meer wisten wat we moesten doen, maar gelukkig merkte de patiënt er niets van, een moment om nooit te vergeten.

En toen meldden zich op een dag de eerste patiënten fysiek om zich bij ons in te schrijven. Ook hier weer een beetje een pokerface bij gierende zenuwen. We hadden wel een goed doordacht introductie concept en trachtten onze basis filosofie van samenwerken met een patiënt en terughoudend zijn met medicatie bij een kennismakingsgesprek goed voor het voetlicht te brengen. Druppelsgewijze kwamen er mensen bij (van januari tot september 100 patiënten!) en langzaam begonnen we spreekuur te houden.

We hadden altijd dienst, maakten zelf schoon, deden alles zelf. We roeiden met de riemen, die we hadden en genoten van een breed muzikaal aanbod en veel films, boeken.

De toen geplande wijk Slangenbeek werd uitgesteld, hetgeen voor ons een tegenslag was, want daardoor nam de groei af. Het GZC was ook volop bezig met groeien, maar wij waren ervan overtuigd dat er genoeg mensen in Noord zouden komen wonen (wat uiteindelijk ook gebeurde).

De banden met het GZC werden genormaliseerd en kregen we een dienstregeling met hen. Dit ontlastte de dienstendruk. Sjef en Wim kregen ook bijbanen (CAD arts, bedrijfsarts bij Vredestein, werken voor verzekeringen, waarnemen bij GAK). We kwamen in de vaart der volkeren en langzaam, als een klein boompje begon Respons te groeien.

Omdat het een beetje them (de overige huisartsen) en us was, voelden we ons erg aan elkaar verbonden en waren we echt een team. De verhoudingen waren nog verre van soepel, maar we vertrouwden erop dat dit wel beter zou worden.

In 1987 opende Jeanette haar gedeelte van de praktijk. We hadden een grote receptie georganiseerd met veel champagne en andere drank, alleen er kwam bijna niemand. Toen hadden we de andere dag flinke hoofdpijn...

Ook gingen we verbouwen en met tandarts Arnold Riesmeier in 1 gezamenlijk gebouw zitten. Ook dit was weer een reden voor een legendarisch feest met een grote tent over de parallelweg voor onze praktijk en een grote soulband: The Soultrain, het was net alsof Motown en Atlantic zich in de Hasseler-Es hadden gevestigd. Om 22.30 uur trok de politie de stekker eruit, maar onze muzikale naam was gevestigd.

Vrij vestigen betekent opvallen en je naam rond laten zingen. Dat vereist goed je best doen en niet gemiddeld zijn. Nou, in dat kader hebben we toen onze High Way Patrol car aangeschaft, een oude Chevrolet, die helemaal omgebouwd was tot een patrolcar. De politie vond het best en leende hem nog wel eens voor een feest of iets dergelijks. Kinderen vonden het prachtig en het heeft ons veel aandacht opgeleverd. Veel plezier mee gehad.

We groeiden, Erik werd geboren, Frankje woonde inmiddels in Hengelo. We gingen op zoek naar een assistente en Alie kwam ons versterken. Alie was manasje van alles: kinderoppas, assistente, later na de oprichting van Lone Star Music platen verkoopster, you name it, Alie deed het.

We gingen Alie zelf opleiden en elke dag werd ze aan een verhoor onderworpen, maar ze leerde erg snel. We moesten nog verder uitbreiden en via Frans en Erna Wagenaar kwam Daniella bij ons en daarna Diane, die Sjef al kende vanuit zijn opleidingspraktijk.

Frankje en Wim gingen naast de praktijk wonen en dat huis werd ook ruimte voor de kinderopvang. Sjef ging pianospelen, Jeanette speelde natuurlijk al sinds jaar en dag viool en Wim ging het op saxofoon proberen. Muziek bleef een grote rol spelen.

Assistentenruimte, kinderkamer, keuken. Multifunctioneel. De bak met groene kaarten was toch al aardig vol.

Het pand werd langzaam te klein en we moesten gaan nadenken over verdere stappen.

We wisten dat de gemeente in het toekomstige winkelcentrum Slangenbeek een gebied voor zorg gepland had, maar dat liet nog op zich wachten.

Wel werd geleidelijk begonnen met de Roershoek en

we besloten toch alvast een dependance in de nieuwe wijk te starten. Samen met Bart Vos zijn we in 1993 een noodvestiging gestart. Hier met veel mensen, vertegenwoordigers van de gemeente en ook weer een prachtig feest. De wethouder interviewend in de Rode Cadillac en de haren in de wind, goede muziek en een grote tent.

Intussen waren onze gezinnen compleet, de praktijk liep en dachten we na over nieuwe dingen.

We gingen automatiseren en namen Elias als HIS systeem, hetgeen de nodige voeten in de aarde had en in het begin nog verre van soepel liep. Met name de verbinding met onze dependance was beroerd, waarbij Elias en het telefoonbedrijf elkaar op klassieke wijze de schuld gaven. Wim heeft er heel lang een weerzin tegen automatiseringsbedrijven aan overgehouden, maar we moesten natuurlijk wel met de tijd mee en wilden absoluut niet achterblijven in de vaart der volkeren. Never a dull moment.

Als muzikale activiteit hebben we Lone-Star opgericht, een muziekbedrijf met als platenlabel: Lizard Discs. Sjef had een eigen radioprogramma via Radio oost, Lone Star radio geheten. Het mocht zich in een grote belangstelling verheugen m.n. onder Americana liefhebbers.

We zochten wegen in de muzikale Americanawereld en gingen natuurlijk naar Austin, Texas, zo'n beetje het centrum van deze wereld. We kregen contact met de Guy Forsyth Band en uiteindelijk resulteerde dit in een legendarische opname van hun liveshow in Metropool Hengelo op 18 juni 1993. Waarvan in 1994 de CD High Temperature werd uitgegeven. Dit was een schot in de roos. De CD werd erg goed ontvangen en Lizard Disc had zijn naam gevestigd. Dit resulteerde in het bezoeken van veel concerten, festivals, ook om CD's te verkopen. Iedereen hielp mee, zo waren we dat jaar in Peer, waar Guy speelde voor Ray Charles en hem zelfs wel naar de kroon stak. Daarna volgden er nog CD's van andere bands o.a. Jimmy LaFave en nog meer CD's van Guy. De muziek maakte het wel vaak laat en dat was

's ochtends niet altijd gemakkelijk.

Intussen groeide de praktijk gestaag door. De nieuwe wijk Vossenbelt en Slangenbeek ging gebouwd worden en wij oriënteerden ons op bouwen in de Slangenbeek als onderdeel van een Medisch Centrum.

Er volgden vele gesprekken, overleg met gemeente, bank, aannemers etc. Voor ons lag de vraag op tafel of wij de vestiging in de Hasseler-Es zouden sluiten of met twee locaties verder zouden gaan. Na ampel beraad werd besloten om te verhuizen naar de Slangenbeek.

Jeanette werd de bouwdokter, zij coördineerde en was het aanspreekpunt voor de bouwactiviteiten. In 2001 zijn we verhuisd naar de Slangenbeek.

We hadden vier spreekkamers, ruim boven de norm en we besloten om een vacature voor een extra arts open te stellen. Marion ten Dam kwam tot onze vreugde de gelederen versterken.

Respons was de geboorte en kinderfase voorbij. Het was volwassen geworden en intussen gewoon een van de huisartsenpraktijken van Hengelo.

Helaas werd Sjef ziek en overleed hij in 2011. Met vereende krachten, hulp van Marion en ook nog andere collega artsen bleef Respons overeind en ging het voort op de weg der volwassenheid met impulsen en weer frisse ideeën van jonge enthousiaste mensen.

Het hoort niet meer bij het geboorteverhaal van Respons.

Stelletje provo's, die een legendarische start hadden in huisartsen land....